

Jukka Hujanen

NYCTOPHILIA

Kuvataiteen Koulutusohjelma

2015



## NYCTOPHILIA

Hujanen, Jukka  
Satakunnan ammattikorkeakoulu  
Kuvataiteen koulutusohjelma  
Toukokuu 2015  
Ohjaaja: Hautala, Päivi-Maria & Velhonoja, Matti  
Sivumäärä: 36  
Liitteitä:

Asiasanat: Melankolia, kuvanveisto, musta, päiväkirja

---

Tässä kirjallisessa opinnäytetyössä perehdyttiin lopputyöni "But The Days Went By Like A Wind..." ideologiaan, luomisprosessiin, dokumentointiin ja etenkin kaikkeen siihen henkilökohtaiseen ajatusmaailmaan, mitä kirjoittaja koki ja tunsu luomisprosessin aikana.

## NYCTOPHILIA

Hujanen, Jukka

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2015

Supervisor: Hautala, Päivi-Maria & Velhonoja, Matti

Number of pages: 36

Appendices:

Keywords: Melancholia, sculpture, black, diary

---

This printed thesis observes the ideology, creation process and documentation of the final work called "But the Days Went by Like a Wind...", and especially the personal thoughts and feelings the writer experienced during the creation process.

# SISÄLLYS

1 JOHDANTO.....	5
2 KASVOTON PÄIVÄKIRJA.....	6
2.1. Viikko 10. Depressio, niskaote, kellotaulu ja alku.....	6
2.2. Viikko 11. Torso.....	11
2.3. Viikko 12. Hento valkoinen viiva.....	14
2.4. Viikko 13. Mystinen vihreä materiaali.....	19
2.5. Viikko 14. Jupiterin kolmet kasvot.....	21
2.6. Viikko 15. Ulkomuoto.....	25
2.7. Viikko 16. Rebirth.....	29
2.8. Viikko 17. Viimeiset kaksi päivää.....	35
3 LIITTEET.....	36

# 1 JOHDANTO

*"Nyctophile - A person who loves night or darkness."*

Minulle lähteminen on ollut aina vaikeaa. Kiinnyn helposti paikkoihin, missä aikaani vietän.

Aluksi tunsin jopa pientä pelkoa kirjallista opinnäytetyötä kohtaan. Jo alussa ajatus esim. jonkin suuren tutkielman tekemisestä tuntui vieraalta. Koko alkuvuoden pohdin, mitä sanottavaa minunlla olisi, mikä ylipäättäänsä kiinnostaisi, ja miten säilyttäisin mielenkiinnon sen jonkun tuntemattoman asian tutkimiseen? Sitten täydellinen idea heräsi eräässä keväisessä opinnäytetyö-seminaarissa.

Prosessi-päiväkirja.

Täydellistä, yksityiskohtaista ja koko-aikaista tekemisen, tunteiden ja ajatusten seuraamista. Koko neljännen vuoden kevät-lukukausi on ollut minulle yhtä ajatusten vuoristorataa, joten järjestelmällisen, tiukan päiväkirjan pitäminen tuntui erittäin terapeuttilta ajatukselta.

Ja sitähan se myös oli. En yleensä pahemmin puhu omien töiden merkityksestä ja sisällöstä, joten tuntui paljon helpommalta purkaa lopputyön tekemistä, teemoja, sisältöä ja työskentelyn tuomia ajatuksia tällä tavalla.

Tämä on minun seitsemän viikon kertomus siitä kaikesta, mikä alkoi depressiivisestä maaliskuun alusta ja päättyi huhtikuun onnelliseen loppupuoleen.

Lukijaa vielä muistutan, että tämä päiväkirja keskittyy suurin osin vain lopputyöni veisto-osuuteen. Piirrookset ovat vähäisemmässä sivuosassa, sillä niistä suurimman osan olen tehnyt jo paljon aikaisemmin.

## 2 KASVOTON PÄIVÄKIRJA

Viikko 10. Depressio, niskaote, kellotaulu ja alku.

Tiistai 3.3.2014

Paluu Turusta. Haikea ja outo tunnelma. Miksi tämä tunne iskee aina kun lähtee jostain paikasta? Sää ulkona tuntuu entistä paskamaisemmalta. Pois sulavaa lunta, märkää ja tuulista. Yhh... Päivi-Marian kanssa keskustelimme opinnoista. Jotain valoa tunnelin päässä.

Tämä on erittäin huono päivä taiteen kannalta. Tänään vituttaa kaikki. Ei pysty ajattelemaan taiteen tekemistä. Kynä ei pysy niin hyvin kädessä, että saisi mitään toivomaansa jälkeä aikaan. Ei mitään. Ei yhtään mitään. Tuntuu mielettömän tyhjältä. Kankaanpää ahdistaa. Pitäis vaan lähteä tien päälle. En ole varma lähdenkö huomenna Forssaan. Pääsis vähän muualle pohdiskelemaan ja koittamaan tulisiko hommista yhtään mitään.

Mulla on itteasiassa pyöriny koko illan ajan mielessä kaikkea paskaa, mistä ei oikein haluis edes kirjoittaa.

"No why? Oh God, I miss you

No why? Oh God, I miss you, I really miss you

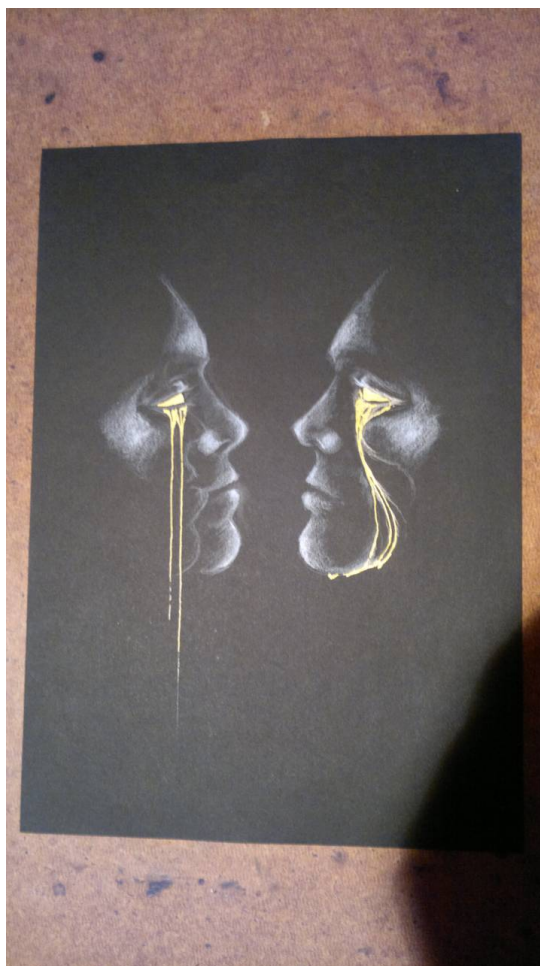
No, no, no, no."

*Type O Negative - Everything Dies*

Keskiviikko 4.3.2015

Argh. Sähköposti ja evätyt työhakemukset... "Valitettavasti valintamme ei kohdistunut teihin tällä kertaa", "Kiitos hakemuksestanne, mutta...". Voi ny perkeleen perkele...

Tänään päätin, että "Tears Beyond The Sea" Saa jäädä pois kokonaan kellotaulusta. Kullanväriset kyneleet eivät sovi ollenkaan kuvioon, etenkin kun ovat vielä täysin suorat. Ja koska kyseinen teos ei olisi tullut suoraan, kyneleet olisivat näyttäneet helvetin typeriltä. Muutenkaan tämä teos ei ehkä sopisi "Clockworkin" teemaan. Teos kertoo Montrealista, joten en oikein hahmota mitään yhteyttä Montrealin ja lopputyöni kanssa.



*"Tears Beyond The Sea."*

Käytin paskoja fiiliksiäni inspiraationa ja kaivoin uuden blankon paperin esiin. Lähtökohta oli suru. Kaikki alkoi alakuloisista kasvoista. Todella surullisista, lähes

itkevistä. Sitten mukaan tuli kädet. Tähän teokseen halusin tunnetta. Hiljaista, tuskallista huutoa jota kukaan ei kuule. Omaan tyyliini patoan kaiken huonon fiiliksen sisälleni, enkä tahdo vuodattaa sitä kenellekkään. Sitten se siirtyi paperille.

Päätän taiteellisen työskentelyni tältä illalta tähän. Poistun koululle "juhlistamaan" opintotukipäivää. Rhubarb.

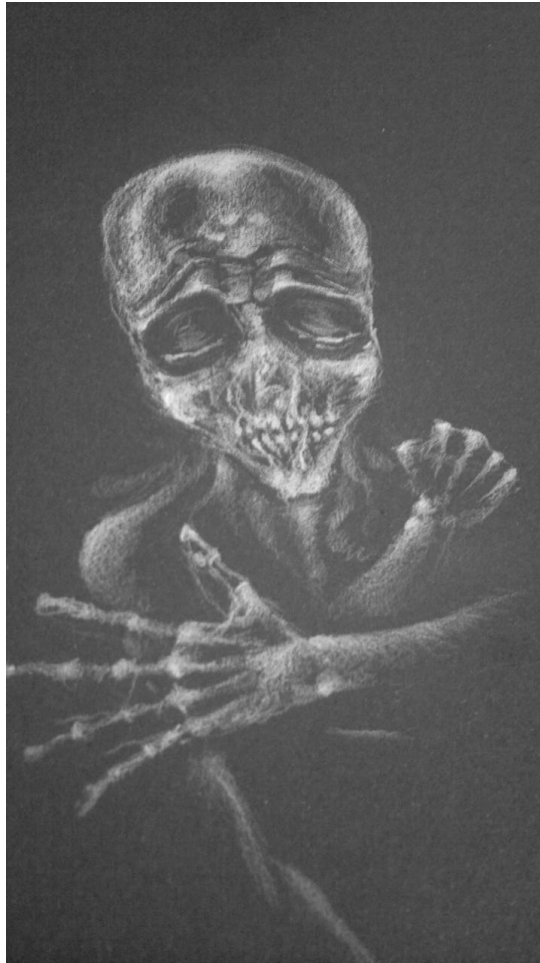
Torstai 5.3.2015

Ilta/yö. Saavuin hetki sitten kämpille koululta. Pohdin asioita ääneen. Pohdin veistosta. Pohdin veistoksen asentoa, ilmettä/kasvoja ja yleistä ilmettä. Veistoksen suhteen yksi asia on täysin varmaa. Se tulee olemaan musta. Olen koko ajan entistä vakuuttuneempi teoksen mustuudesta ja uhkaavasta tunnelmasta. Aikasemmin tänään leikkasin styroksista sopivat palat päätä varten. Liimasin ne maitoliimalla yhteen. Kuivumisen jälkeen sahasin ylimääräiset styroksin-kappaleet pois. Käytin pään mitoissa omaa päätäni. Myöhemmin pääsen leikkelemään tästä styroksikappaleesta inhimillisemmän muotoisen. Omalla tavallaan olen jopa innoissani!

Muuta tästä päivästä... Tämä päivä lähti käyntiin hitaasti. Eilisen, aamun asti venyneen illanvieton jälkeen en ollut täysin toimintakunnossa heti aamusta. Nukuin myöhään. Iltapäivällä könsyin ylös, keitin kahvia ja jäin katselemaan suruisaa työtäni. Pihalle ei tarvinnut paljoa katsella, sää-tila oli jälleen epämiellyttävä. Seitsemän kuukauden syksy venyi koko talven pituiseksi... Vaikka välissä saimmekin hieman lunta ja pakkasta... En halunnut jäädä koko päiväksi kämpille joten suuntasin koululle

Luultavasti jatkan tätä suruisaa työtä nyt vielä yöllä. Mielessäni pyörii visio, jossa tämän olennon vartalo muodostuu monista, eri asennoissa olevista käsistä.





Olkoon tämä nyt alkuun vaikka "Suru".

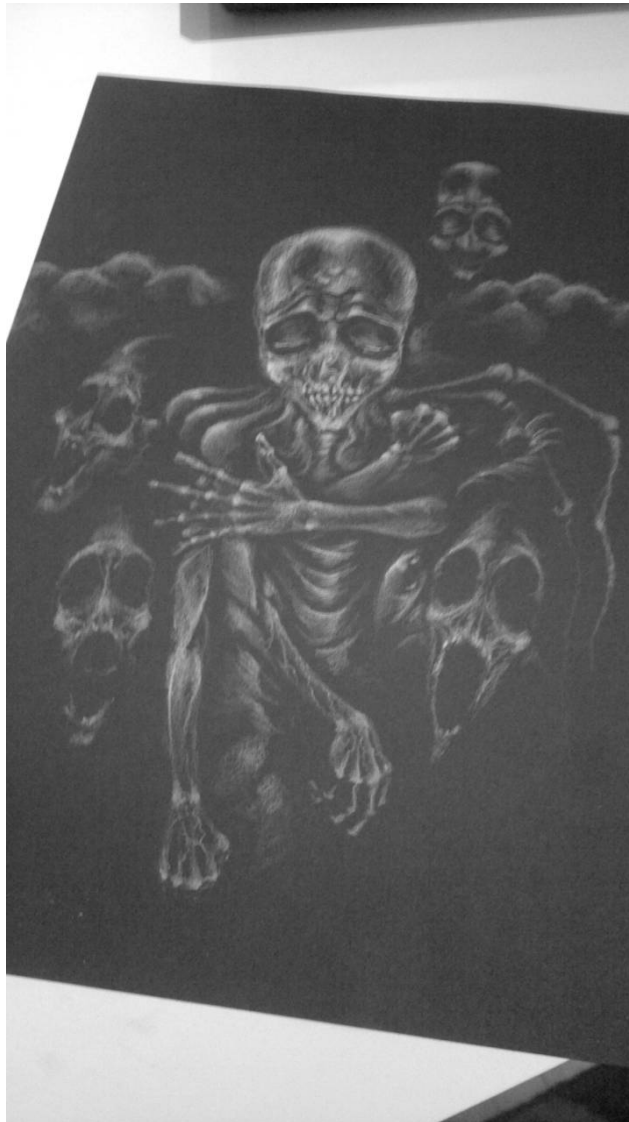
Perjantai 6.3.2015

Perjantai... Tältä päivältä tuskin on paljoa kerrottavaa, sillä olen tuokion kuluttua lähdössä Poriin. Meillä on illalla tapaaminen polttariporukan kanssa, joten en usko tekeväni tänään mitään taiteellista.

Suru tosin sai ympärilleen lisää käsiä! Tämän surevan hahmon ympärille rupeaa muodostumaan myös erilaisia huutavia kasvoja. Samantapaisia kuin syvänmeren kalat. Pelottavia, huutavia olioita.

Alkuviikon painostava sadepilvi rupeaa pikkuhiljaa helpottamaan, mutta tuntuu silti leijuvan raskaasti ylläni. Koko viikon ajan uneni ovat olleet mitä ovat. Helvetin

epäsäännöllinen unirytm. Noh, kohti Poria ja ajatukset hetkeksi muualle. Hyvää viikonloppua!



Työskentelykuva Surusta. Tämän työn idea rakentuu "meren" pintaan, joka näkyy keskellä olevan hahmon molemmilla puolilla. Vedeltä tämä kyseinen pinta ei näytä, enemmänkin pilviltä. Pinnan alla katsoja näkee huutavia kasvoja, kun taas pinnan yläpuolella kasvot ovat hiljaisen tyyniä. Tunteita ei tuoda esille, ellei ole paikassa jossa kukaan ei varmuudella näe, eikä kuule

Viikko 11. Torso.

Maanantai 9.3.2015

Erittäin miellyttävästi alkanut viikko. Viikonlopun synkän ja harmaan sään myötä olin aivan hakoteillä, plus taiteen tekemisestä ei tullut oikein mitään. Aamulla aurinko tervehti taas pitkästä aikaa, ja olin aivan ihmeissäni. Kankaanpää näytti kauniilta ja kaduillakin näki ihmisiä. Olin loistavalla tuulella.

Tänään aloitin kasaamaan torsoa. Sahailin styroksista sopivat palat. Huomenna aamusta liimaan palat yhteen ja iltapäivästä alan veistelemään torsoa sopivan muotoiseksi. Herkuttelin myös ajatuksella asentaa veistoksen rintaan sydämen paikalle toimiva pieni kello.

Edelleen mietin käsiä. Olisko kaksi? Vai neljä? Mitä neljä kättä symboloi? Mitä monet kädet symboloi? Kahdeksan kättä symboloisi hämähäkkejä, araknofobiaa ja pelkoa. Mutta onko kahdeksan liikaa? Kuutta kättä en todellakaan aio tehdä.

"Diamond Cave" sai tänään uutta ilmettä. Jatkoin piirtämällä lisää usvasta tuijottavia silmiä. Tausta peittyi myös pikkuhiljaa risteihin... Mietin edelleen teenkö risteistä jousimiehen symboleja muistuttavia ristejä. Meren pinnan alla kukaan ei kuule huutoa.

Klo 2:40, idea kasvoille! Linnun kallo? Ruttolääkäri? Pääkallo? Ruttolääkäriin nokka!

Tiistai 10.3.2015

Iltaan venynyt työntäyteinen päivä takana. Uuden ja miellyttävän energian päivä. Hyvä fiilis. Olin styroksin peitossa. Tänään keskityin pääosin veistokseen.

Aamulla yritin hieman piirrellä. Ei siitä tullut mitään. Tänään ei ollut piirtopäivä. Ei sitten yhtään. Huomasin vain tuijottavani piirroksia. Kynän pyörittelystä ei synny mitään esiteltävää jälkeä. En pystynyt luomaan kämpillä, näiden seinien sisällä on tullut

istuttua nyt liian kauan. Ulos ulos, vaikka säätila olikin täysin erilainen verrattuna eiliseen. Suuntasin iltapäivällä koululle. Sateesta huolimatta olin hyvällä tuulella.

Sahailin torson osat sopiviin mittoihin. Maitoliimalla on jäätävän äreä ja epoämiellyttävä ammoniakkinen ominaisuus, turvauduin puolinaamaariin pitkästä ajasta. Levittelin liimaa suurille styroksi-levyille. Levityksen aikana pohdin liimaanko yhteen viisi vai kuusi levyä. Tuleeko kuudella levyllä torsosta liian paksu, syvyyssuunnassa? Torsohan tulee seinästä, joten kannattaako edes yrittää tehdä tarkasti mallinnettua selkää? Kuinka paljon torso irtaantuu seinästä? Päädyin liimaamaan vain viisi levyä yhteen. Liiman kuivumisaika oli päälle kahden tunnin.

Päähän olen erittäin tyytyväinen. Sain hiottua siitä inhimillisen muotoisen. Ei enää ikäviä kulmia.



Vasemmanpuoleisessa kuvassa näkyvää kipsikalloa käytin apuna mittasuhteissa.

Päätän päivän raporttini tähän.

Keskiviikko 11.3.2015

Kävin koululla hiomassa päätä. Torson styrokse-levyt olivat liimautuneet yhteen. Pää rupeaa vaikuttamaan valmiilta. Tosin vielä on paljon hiomista jäljellä.

Täytyy myöntää, etten tänään ole keskittynyt veistokseen täysillä. Tänään olen viettänyt piirtopäivää. Piirrellyt kasveja, kasvoja, ornamentteja ja usvaa...

Pääosassa tänään on ollut tämä eräs kalloinen piirros. Nimeä tällä ei vielä ole. Yleensä nimeän työni vasta loppuvaiheessa. Tämäkin lähti halusta piirtää ihmisen kallo. Niinhän taiteessani aina käy. Lähtökohta on aina yksi tietty asia, ja loppu lähtee kasvamaan köynnösmäisesti lähtökohdan ympärille.

Torstai 12.3.2015

Myöhäiseksi vierähtänyt veistoksellinen päivä takana. Olen edelleen aivan styroksin peitossa. Keskipäivän aikoihin menin koululle. Tämä päivä on ollut erittäin hyvä. Aloitin torson leikkaamisen ja hiomisen.

Luonnostelin styrokseen hiilellä inhimillisiä muotoja, ja siitä etiäpäin olen hionut ja hionut styroksia. Suurimmat palaset leikkasin sahalta. Koko päivän pyöristelin kulmia ja yritin tehdä torsosta hoikkaa ja pelkistetysti luonnollista.

Perjantai 13.3.2015

Tänään meillä oli välikritiikki. Taiteellista työtä ei ole tänään ollut ollenkaan. Uusia ideoita ja tekemisen intoa sitäkin enemmän. Ensi viikolla aion hankkia polyuretaania ja aloittaa muovaamisen/veistämisen. Ensin teen pään.

Päässä pyörii ideoita, millaiseksi veistoksen teen. Heti ensimmäisenä mieleeni tulee adjektiivi "hyökkäävä". Musta ja uhkaavan oloinen kokonaisuus, josta paistaa läpi raivo, ahdistus ja tietynlainen tyyneys.

Värimaailma on edelleen mustaa. Tosin veistokseen teen pieniä yksityiskohtia valkoisella, jotta veistos olisi omalla tavallaan samanlainen piirrosten kanssa. Ehkä piirrän pieniä ornamentteja, hahmoja sun muita veistokseen. Jää nähtäväksi, miten valkoinen väri jää kiinni mustaan pintaan, mikäli maalaan veistoksen spray-maalilla. Tosin akryyliin on kuulemma helpompi piirtää esim. liiduilla.

Jää nähtäväksi, olen innoissani.

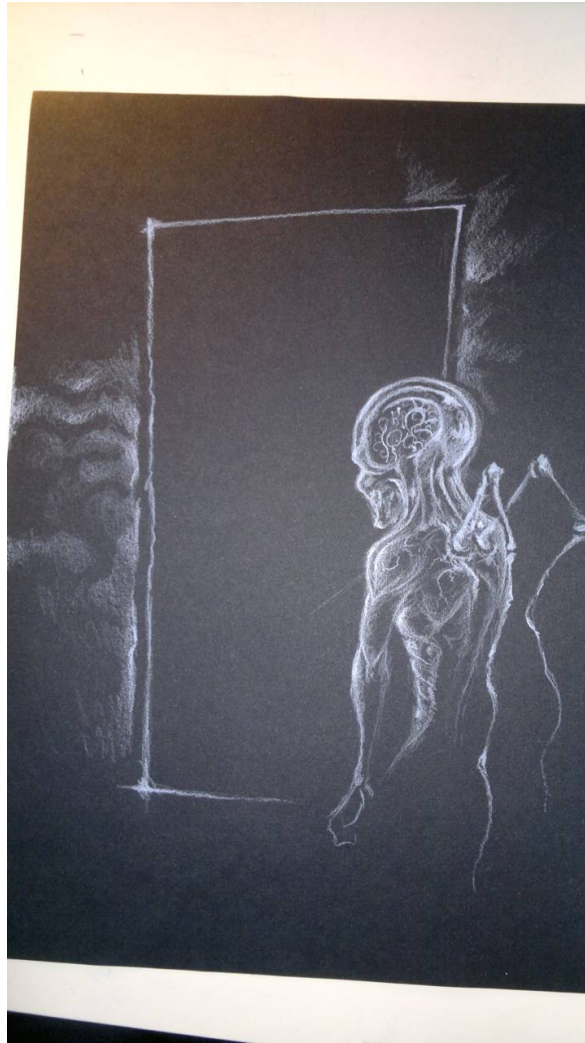
Kasvoista en vielä tiedä. Luiset, luurankomaiset kasvot kiehtovat. Linnun nokka on vielä kysymysmerkin alla. Etenkin kun mietin mitä ruttolääkärin kasvot minulle symboloivat. Ehkä ne ovat liian kliseiset. Ehkä ne eivät ole täysin minun juttuni.

Viikko 12. Hento valkoinen viiva.

Maanantai 16.3.2015

Raskas päivä. Olen Forssassa. Olin työhaastattelussa. Tästä päivästä ei ole tullut yhtään mitään.

Sanomattakin selvää, etten saanut kyseistä paikkaa. Turhauttavaa. Plus huomenna alkaa yhteishaku yliopistoihin. Todella turhauttavan, ja lopullisen tuntuista. Kaikki tuntuu stressaavan taas yhdellä samalla kerralla. Ehkä maanantait on aina erittäin huonoja päiviä.



Eräs teos jota alunperin ajattelin mukaan lopputyöhön. Kuvastaa hyvin päivän olotilaa.

Tiistai 17.3.2015

Paluu aurinkoiseen Kankaanpäähän! Hieman paremmalla tuulella kuin eilen. Auringolla on ihmeellinen vaikutus.

Tänään olen viettänyt piirto-päivää. Ehostellut hieman vähän kaikkia töitä, jotka siihen lopputyöhön tulevat, mutta eniten keskityin Garden-työhön. Gardeniin ilmestyi enemmän sumua ja kiiltoa.

Nämä vanhat ja kasvimaaiset ornamentit... Ne vain ovat erittäin kiehtovia ja kauniita. En tunnu saavani niistä ikinä tarpeeksi. Kiehtovat, kultaista leikkausta mukailevat

kuviot saavat aina suosioni. Itse töissäni täytän kaikkia yksityiskohtia näillä "koristeilla". Ne tuovat teokseen aina kevyttä, lähes lentävää tunnelmaa. Myös tietynlaista herkkyyttä. Spiraalimaiset kuviot, kaikki... Niissä on jotain sanoinkuvaamatonta taikaa. Jotain uskomatonta viehätysvoimaa, jota en ihan täysin ymmärrä itsekkään. Miten näin pienillä asioilla voi jostain saadaa niin kaunista?



*"The Silent Symphony For The Garden Of Eternity"*

Paljon olen myös miettinyt itse lopputyön ulkoasua. Perinteinen kelloympyrä on aika tylsä... Aijoo, ja kehykset täytyy hankkia! Ajattelin ehottaa kehyksiä myös hieman polyuretaanilla, tehdä niihin jotain kivoja yksityiskohtia, niin että ne lähes sulautuvat veistokseen.



Keskiviikko 18.3.2015

Kaunis päivä. Tänään luulin tekeväni piirtohommia mutta keskipäivän aikoihin lähdinkin koululle. Tuntui hyvältä palata takaisin koululle veistoksen pariin. Näki sitäkin taas hieman uusin silmin ja hommiin pystyi käymään uudella tarmolla.

Styroksimurua kaikkialla. jaloissa, hiuksissa ja suussa. Se on sen arvoista, sillä torso rupeaa näyttämään hyvältä. Leikkelin ja sahailin torsoa paljon aggressiivisemmalla tavalla kuin aiemmin. Annoin palaa, sillä päällehan tulee vielä uretaania. Huomaan, että olen näissä asioissa aina liian varovainen. En heti uskalla leikata suuria paloja. Sahailin myös puusta käsivarsille uudet tukipalat. Päivän lopuksi leikkasin vielä styroksista kämmenet. Niitä hion huomenna. Tällä viikolla saatan torson valmiiseen kuntoon. Sen jälkeen voikin jo ruveta laittamaan uretaania.



Kämmenet.

Pohdin myön paljon asentoa. Teenkö lisää käsiä, niin että lopputulos olisi kuin suuri

hämähäkki, jonka jokaisesta jalasta tulee piirros/piirroksia?

Päähäni ilmestyi myös kiehtova ajatus sian nahalla verhoillusta patsaasta. Styroksisen kropan päälle liimattu ja erittäin groteskilla tavalla yhteen ommeltuja eri muotoisia sian-nahkoja. Ehkä jopa hieman revitty. Mutta kuitenkin niin, että tikit ym. näkyvät ja kunnolla. Mukaan tietysti hieman verta. Sinne tänne ovelasti maalailtuna ja roiskittuna. Joku päivä vielä teen sellaisen...

Ketjuja, ketjuja, ketjuja?!? Ympärille? Kahleita? Kiinnitys?

Torstai 19.3.2015

Iltapäivä. Lähes mahdotonta työskennellä tänään. Olen levitellyt piirrookset lattialle, ja pohdin esillepanoa. En ole saanut mitään aikaiseksi. Olen vain tuijotellut niitä ja toistanut itselleni samaa mantraa: "Tee jotain, tee jotain, jatka, jatka!", mutta en vain pääse alkuun. En pysty aloittamaan. En tunne itseäni luovaksi. Maaninen, pakonomainen tunne läpsii poskille vaatien tekemään kaikkea mahdollista yhtä aikaa.

Pohdin kehysten "tuunausta". Teokseen saisi lisää voimaa ja kaaosmaista tunnelmaa, jos kehykset eivät olisi pelkkiä suorakulman mallisia, mustia ja järjestelmällisen muotoisia. Jonkinnäköisiä kehyksistä kasvavia möykkyjä. Orgaanisen oloisia kasvavia asioita. Teokseni kuvaa kasvua joten miksi ei?

Eilen sain idean ketjuista. Jos teos puristaisikin käsissään kaikkia kahtatoista, piirroksiin johtavia ketjuja? Ketjut ovat aina olleet osa itseäni, ja piirtäminen tulee olemaan aina osa elämäni, ketjut kuvastaisivat tätä täydellisesti. Kuin vanki, joka kantaa mukanaan aina kahleita.

Perjantailta en luultavasti kirjoita mitään, koska lähdän tien päälle.

Viikko 13. Mystinen vihreä materiaali.

Tiistai 24.3.2015

Pohdintaa. Kuukauden päästä on avajaiset. Tunnen olevani aikataulussa, joten en aio ottaa tästä faktasta enempää stressiä, sitä on jo muutenkin tarpeeksi.

Tänään olen taas työstänyt enemmän piirroksia, kuin veistosta. Kävin ostamassa uretaania. Huomenna aion ottaa ensimmäiset askeleeni kohti oikeaa työskentelyä. Tosin tuntuu, että joka ikisessä vaiheessa lupaan, että huomenna ja huomenna...

Ne ketjut tulivat jäädäkseen. Niitä veistos tulee käsissään puristamaan. Luultavasti saan ketjuja ilmaiseksi Forssasta. Viikonloppuna olisi tarkoitus niitä hakea.

Veistoksen ulkomuodolle ei ole tarkkaa ideaa, enemmän olen pohtinut päätä ja kasvoja. Jollain tavalla haluaisin tehdä hahmolle hupun, pitää ehkä kysyä ohjaajilta, miten se helpoiten onnistuisi. Joko pitkät hiukset tai huppu. En missään nimessä halua tehdä hahmosta kaljua. Kaavun/hiusten tekemisessä olisi myös tietty etu, ei tarvitsisi välttämättä tehdä korvia... Kasvot ovat mietityttäneet kovin, sillä yhdellä ilmeellä voi muuttaa tai hajoittaa koko kokonaisuuden täysin. Ovatko silmät auki vai kiinni? Huutaakko vai ei? Onko hymyä vai onko ilme täysin kuollut? Onko hahmolla edes suuta? Näkyykö silmät? Niin paljon rajattomia mahdollisuuksia... Edessä on monta valittavaa tietä ja polkua. Jokainen polku on erilainen, ja jokaisella polulla on aina jotain mitä muilla ei ole. Mutta on vain yksi polku jota voi kulkea.

Minun täytyy kaivaa styrokso-päähän silmäkuopat.

Keskiviikko 25.3.2015

Ravista huolella, aseta pilli paikalleen ja pursota. Muista tarvittavat suojarusteet.

Puolinaamaria päähän ja uutta materiaalia kokeilemaan. Alkuun pieni palikkatesti

pullon avaamisen kanssa. Suhtauduin varauksella. Kuumottavat tarinat verkkokalvojen putoamisista takaraivossa.

Pian pullo olikin jo tyhjä ja styroksi-torson päällä oli erittäin mielenkiintoisen näköinen, suolimainen/lonkeromainen kerros. Hammastahnamainen vihreänturkoosi väri tuli yllätyksenä. Positiivisena sellaisena.

Materiaali olikin erittäin kiinnostava koostumukseltaan. Pursotus oli helppoa. Voimakkaampi "liipaisimen" paino tuotti vaahtomaisempaa ja paksua jälkeä, kevyempi taas sileää ja ohutta. Se oli kuin vihreää hattaraa, mutta paljon tahmaisempaa ja rihmamaisempaa. Kärsimättömänä ja uteliaana en olisi malttanut odottaa uretaanin kuivumista ja kovettumista. Myönnän, että jo parin minuutin jälkeen tökin ja sivelin sitkeää pintaa puutikuilla. Tämä olikin myös erittäin muotoilu-ystävällistä.

Annan uretaanin kovettua yön yli. Huomenna rupeaa veitset heilumaan.

Torstai 26.3.2015

Hammastahnan väristä taikaa. Olen innoissani tästä materiaalista. Kevyttä, pehmeää ja kovaa. Helppo veistää. Irtoaa miellyttävän helposti.

Tänään päivä kuului suurimmilta osin käsien teossa ja asennon hahmottamisessa. Taitaa kanaverkosta tehdyt kädet lentää sittenkin hyllylle, sillä uudet kädet pursotan puutikkujen päälle. Veistin styroksista ulokkeet olkapäitä varten. Jätin ne koululle liimautumaan.

Tältä päivältä ei ole enempää sanottavaa, mutta innostustakin sitäkin enemmän!



The beginning of new chapter.

Viikko 14. Jupiterin kolmet kasvot.

Maanantai 30.3.2015

Hurmioitunutta tekoa ja veistelyä.

Paljon luonnoksia veistoksen tulevasta ulkomuodosta. Polyuretaanilla tuskin saan sittenkään niin anatomisesti täydellistä ja nahkamaista kuin haluan.



Luonnostelin kasvoja hiilellä. Suunnittelin myös käsien asentoa.

Tältä päivältä ei ole oikein mitään sanomista. Olen vain hionut, leikellyt ja lisäillyt. Edessä on kaulan ja käsien teko.

Kevyttä materiaalia. Mukavaa vaihtelua.

Tiistai 31.3.2015

Samoja kuvioita.

Sovittelin tänään ilmeettömiä naamareita veistokseen. Haluan tähän teokseen enemmän kuin yhdet kasvat. Olkapäät? Ei, koska tuleva huppu peittäisi ne. Rintakehä? Ei, sillä sitten ne muistuttaisivat rinnoista, ja koen tämän olennon miespuoliseksi. Kyllä ne vielä paikkansa löytää. Vatsan seudulle? Viittauksia raskauteen ja kenties uuteen

alkuun?

Keskiviikko 1.4.2015

Päivät kääntyivät huhtikuun puolelle. Kolme viikkoa jäljellä.

Kiinnitin naamarit hahmoon. Toinen on hieman sydämen alapuolella ja toinen oikealla puolella maksan alapuolella.

Aluksi naamarit kuvottivat minua. Pohdin olivatko ne sittenkin liikaa? Ne tunkevat aika groteskisti esiin? Parin sekunnin ajan pohdin niiden irti repimistä, kunnes havahtuin takaisin todellisuuteen. Miksi ne ei olisi juuri tuossa? Nehän ovat juuri täydelliset!



Torstai 2.4.2015

Pää sai uusia muotoja. Posket kaventuivat ja koko ulkomoto muuttui entistä enemmän kallomaiseksi. Päätä tehdessä kohtaan aina saman ongelman: teenkö suun vai en? Jokin suuttomuudessa viehättää. Se on niin... Ilmeetön. Suuttomasta tulee heti enemmän unisen oloinen. Ikäänkuin se leijailisi jossain täysin utopistisessa ulottuvuudessa, eikä halua koskaan herätä.

Mielessä olisi jonkinlaisten hampaiden teko.

Tämä viikko oli veistämisen kannalta erittäin lyhyt. Tai siltä se ainakin tuntuu.

Lähden huomenna viettämään pääsiäistä Forssaan. Palaan takaisin kirjoittamisen pariin ensi viikolla.

Nimesin hahmon Jupiteriksi, sillä Jupiter on jousimiesten hallitseva planeetta.





The Head.

Viikko 15. Ulkomuoto.

Keskiviikko 8.10.2015

Saavuin eilen takaisin Kankaanpäähän. En tehnyt eilen mitään merkitsemisen arvoista.

Tänään olen keskittynyt päähän. Olen hionut takaraivoa tasaisemmaksi. Tein myös savesta uudet silmät. Uudet uneliaimmat ja tasaiset. Pohdin aluksi jos olisin jättänyt vasemman silmäkuopan tyhjäksi, ja myöhemmin tehnyt siitä revitymmän näköisen. En tähän kumminkaan päätenyt, koska mielestäni veistos saavutti entistä paremman tunnelman tällä väsyneellä, kaiken nähneellä ja kyllästyneellä olemuksella. Hän on tullut

jostain missä on viettänyt paljon aikaa. Hän on tulossa portaalin läpi, astumassa melankolisin mielin johonkin uuteen.

Suunnittelin ilmettä. Teenkö tästä perinteisen kallon, vai lisääkö puukolla viiltoja ja halkeamia? Millaiset kasvot tällaisella olennolla oikein on? Täydellisin vaihtoehto olisi jonkinlainen musta peililasi kasvojen paikalla. Kupera, ei missään nimessä tasainen. Hupun kanssa se olisi niin täydellinen. Kasvoton.

Kasvojenkin kanssa voi olla niin luova. Ne määrittelevät niin paljon. Yksi viiva voi muuttaa kaiken. Suun väärä asento voi luoda aivan erilaisen tunnelman.

Luonnostelun ohessa olen kumminkin entistä vakuuttuneempi hahmon "suuttomuudesta". Eli en aio tehdä realistista suuta, huulia ym. Pidättäydyn kallomaisessa olemuksessa. Pelkät hampaat. En myöskään aio tehdä nenää.



Väsymys, rauhallisuus, viisaus.

Torstai 9.4.2015

Pää on lyöty tikkuun ja tikku lyöty torsoon. Kädet ovat pitkän mietiskelyn ja asettelun jälkeen paikoillaan.

Uretaania on kulunut kehuttavasti. Kaula on massan peitossa, niin on myös kädet.

Vihdoinkin.

Annan niiden kuivua kaikessa rauhassa huomiseen.

Tiedän, että epäröin aina liikaa kaikkea tällaista. Onko asento nyt oikea? Onko se luonnollinen? Onko? Onko? Onko? Täytyy vain tehdä ja sysätä sairaalloinen pohdinta syrjään.

Perjantai 10.4.2015



Tätä päivää on helpompi lähteä availemaan suoraan kuvien avulla.

Uretaani oli kuivunut. Keskistyin enemmän vasempaan käteen ja kaulaan. Kämmenet ovat vielä työn alla. Tästä tulikin paljon suurempi, mitä olin ajatellut. Harteikkaampi. Nooh, eipä tuo niin haittaa. En aio tehdä käsistä luonnollisen näköisiä. Enemmän pelkistetympiä. Vain ne tärkeimmät muodot esille.

Kuvista näkee myös hieman spray-kokeiluja. Pinta näyttää lähempää katsottuna palaneelta vihreältä ruumiilta. Vihreys hehkuu liian näkyvästi läpi. Hmm, olen ehkä kohdannut ongelman.

Tasan kaksi viikkoa, ja h-hetki koittaa.

Lauantai 11.4.2015

Pieni darra. Tältä päivältä ei ole mitään kiinnostavampaa raportoitavaa. Hiomista ja leikkelyä. Käsien ja kaulan parantelua, pyrkimystä sileämpään muotoon. En ole ollut virkeimmilläni tänään.

Syvällisten asioiden pohdiskelua.

Sunnuntai 12.4.2015

Huomattavasti parempi työpäivä.

Pinnan työstämistä. Kädet näyttävät hyvältä, ja sileiltä. Mutta ne ovat aivan liian ohuet. Luultavasti joudun lisäilemään niihin massaa.

Tänään pinnan lisäksi pääosassa on ollut myös tuleva huppu. Olen mittailut, leikellyt ja nitonut mahdollista kangasta. Tähän kankaaseen ei mikään maali tule tarttumaan, joten olen hieman epäileväinen. Alustavasti se kyllä näyttää hyvältä. Tämä erittäin

rosoinen kangas takertuu uretaaniin uskomattoman tiukasti. Se nostatti kulmakarvojani. Ei hyvällä tavalla. Ehkä joudun vielä etsimään uuden kankaan.



Oikea käsi ei ole vielä täysin valmis, kaula puolestaan on. Torson pinta alkaa löytämään lopullisen muotonsa. Kuvasta myös näkyy hupun epäonnistunut värjäysryitys. Tällaiseksi en sitä todellakaan jätä.

Viikko 16. Rebirth.

Maanantai 13.4.2015

Kävin Räikkälässä tilaamassa kehykset. Perjantaina olisi noudettavissa. Myrsky

lähestyy.

Mitä enemmän lähestytään näyttelyä, sitä "vähemmän" koen kiinnostusta lopputyötä kohtaan. Ikäänkuin olisin palamassa loppuun työni kanssa. Tuntuu, että haluaisin vain dumpata teokset museolle ja painua avajaisten jälkeen tieheni. Outoa. Oudonhan tästä tilanteesta tekee fakta, että vaikka en jaksaisi katsella työtäni, jollain tavalla kumminkin nautin erittäin paljon Jupiterin tekemisestä. Ikäänkuin koko ajan tekisi mieli olla koululla tekemässä jotain sille. Aina jotain. Mutta en kumminkaan tiedä mitä tähänkään kellonaikaan sille tekisin? Veistelin ehkä käsiä? Huppuakaan ei ole mitään järkeä maalata koska siihen päälle tulee vielä kipsit... Turhautunut olo. Ja se turhautuminen näkyy unettomuudella.

Tänään lisäilin käsiin lisää polyuretaania. Vaikka odottelinkin, massa oli sisältä vielä pehmeämpää ja sitkeämpää. Käsien veistäminen menee huomiseksi.

Tällä viikolla aion saada kaiken valmiiksi. Jäljellä on kädet, huppu ja alaosa. Kiinnitys on tosin vielä hieman kyseenalainen. Saatan myös peittää kroman kipsiin kastetuilla kangas-suikaleilla.

Tiistai 14.4.2015

Pitkälle venynyt ilta, mutta sitäkin tuottoisampi.

En ollut tyytyväinen uretaanin sienimäiseen pintaan. Tällä menolla hahmon maalaminen tulisi olemaan pitkä ja turha prosessi. En halunnut vaahtomaista pintaa, josta hehkuu uretaanin vihreähkö väri.

Päädyin kipsiin.

Ensimmäinen kangaspala lillui kipsiastiassa. Tällä palalla peitin veistoksen oikean olkapään. Vaikka kipsi tuttua materiaalia onkin, yllätyin silti tästä sangen tyydyttävästä jäljestä. Sileää ja kauniisti laskostuvaa. Innostus! Sekoitin lisää kipsiä ja ryhdyin päällystämään patsasta. Perun puheeni eilisestä turhautumisesta. Olen taas oikealla tiellä matkalla kohti täydellisyyttä.

Iltaan mennessä hahmo oli peittynyt lähes kokonaan. Kämmeniä en vielä kipsannut. Takaraivoon ja niskaan en laittanut kipsiä ollenkaan, ne peittyvät kumminkin hupulla. Olin erittäin tyytyväinen. Hahmolla oli yllään uusi, sileä ja kovempi kuori. Kipsillä ja kankailla sain työhöni sitä täydellistä kaapumaista olemusta. Klassista kuolemaa. Ehkä myös jotain enkelimäistä. Jotain, mikä muistuttaa hautakivistä... En malta odottaa, että pääsen maalaamaan tätä!



Uusi olomuoto.

Keskiviikko 15.4.2015

Täydellisyyden päivä. Mahtavia fiiliksiä ja ylpeyttä.

Jännitin todella paljon hupun asettamista. Asettelin, mittailin ja leikkelin huppua koko

iltapäivän. Etsin parasta asentoa, ja kulmaa. Pohdin maanisesti, miten saan hupun yläreunan haluamallani tavalla? Onko kipsi tarpeeksi kestävä? Näyttääkö tämä edes hyvältä? Tällaisella voivottelulla tekemisestä ei tulisi yhtään mitään. Se oli vain laitettava. Olipa tulos sitten hyvä tai huono. Ainahan sen saisi sitten revittyä irti...

Puolen tunnin päästä katselin täydellisyyttä. Se oli nyt siinä. Päässä. Uhkaavana. Roikkuvana. Kauniina.

Ei enempää sanottavaa. Olen loistavalla tuulella.

Hupun myötä Jupiter sai uuden nimen. Uriel.



Rosoinen, mutta onnistunut.



Perjantai 17.4.2015

Kipsi oli tarpeeksi kuivaa ja valmis maalattavaksi.

Spray-maali ei ollutkaan niin hyvä vaihtoehto kuin luulin. Sprayn käry rupesi jo alkuvaiheilla käymään päähän. Jälki ei ollutkaan niin hyvää. Matta-väristä näkyi valkoinen hehkuvasti läpi.

Olin epävarma, kunnes kokeilin mustaa akryyliä. Toimi täydellisesti! Peitti kipsin ominaisvärin täydellisesti, ei käryä, ei hengitys-suojaimia. Tämä oli se oikea tapa.

Kehyksiin olen enemmän kuin tyytyväinen. En vielä tänään laita piirroksia niihin. Ne ovat tuossa lattialla järjestelmällisessä kaaoksessaan.

Lauantai 18.4.2015

Pohdintaa alaosan suhteen. Miten veistos loppuu? Katkeaako kuin sahalla leikattuna? Onko pyöreä? Onko leikattu alaosa liian silmiinpistävä?

Kiinnitys on muuten hoidossa. Pujotin ketjut veistoksen ympärille. Museolla aikomukseni on laittaa seinään jonkinlainen suuri koukku, josta veistos roikkuu vapaasti.

Minä pidän noista ketjuista. Ne luovat entistä uhkaavamman, surullisen ja ahdistuneemman ilmapiirin.

Veistos on jo lähes täydellisen musta. Akryyli oli oikea ratkaisu!

Lopun ajan tuntuja. Piirrokset ovat siirtyneet kehyksiinsä. Kuin 12 ruumista arkkuihinsa. Koskettavaa. Ensimmäinen suurempi näyttely... Ei ihmekkään, että hieman jännittää.

Sunnuntai 19.4.2015

Ketjut ovat mustia. Kaikki on mustaa. Ei iloa. Ei sanoja. On vain tyhjää ja hiljaista. Hiljaista ja pohtivaa. Siinä se nyt on. Siinä istuu tuolissaan ja lepuuttaa silmiään. Se on kaunis. Oliko se nyt sitten tässä? Mitä tapahtuu?

Huomenna lähtee teos-kyyti Vaasaan. En omia siihen mukaan laita. Pakkaan veistoksen takapenkille ja ajelen keskiviikkona Vaasaan.



Laitoin vielä vasempaan käteen kipsi-kääreet. Alaosa on myös kankailla tehty, siksi tyyny pehmusteena.

Kummallinen tunne. Kaikki on valmista, mutta tuntuu ettei mikään kumminkaan ole.

Viikko 17. Viimeiset kaksi päivää.

Maanantai 20.4.2015

Nopea keikka Tampereelle. Kävin hakemassa auton.

Tämä päivä on ollut vain maalailua. Käsien sisäpuolien peittämistä kuninkaalliseen mustaan. Maalailua ja tuijottamista. Ei ole oikein mitään tehtävää. Onko tämä se lopullisin vaihe? Oliko vielä jotain, mitä olisi pitänyt tehdä paremmin? Liian myöhäistä pohtia näitä asioita! Tämä on se, mitä olen tehnyt! Tämä on se työ, mistä olen ylpeä ja onnellinen!

Tämä on se viikko johon on tultu, ja minä olen siihen valmis.

Tiistai 21.4.2015

Ketju ja lukko, pakatut taulut ja kauniit kehykset.

Tiistain ja keskiviikon välinen yö. Hiljaista. Veistos on nyt täysin valmis. Ei enää kipsiä eikä muita materiaaleja. Viimeistelin työni rituaalimaisesti lyömällä kiinnitysketjun molemmat päät munalukolla yhteen. Oloni on erittäin melankolinen.

Tämä prosessi-päiväkirja päättyy tähän. Se on nyt siinä ja loppuun viety. Takana on seitsemän työntäyteistä viikkoa. Ei ole enää mitään raportoitavaa. Ripustuksesta kirjoittaminen voisi olla prosessin kannalta merkittävää, mutta jostain syystä en koe siitä kirjoittamisen tarpeelliseksi. Huomenna ei ole enää työpäivää. Huomenna me olemme jo matkalla...

On todella hiljainen ja tyhjä olo. Ei ole enää mitään sanottavaa. Kaikki sanottava on siirtynyt tuohon mustaan olentoon. Urieliin.

## VIITTEET

Everything Dies

World Coming Down

Type O Negative

Roadrunner Records

1999

<http://en.wiktionary.org/wiki/nyctophile>